

Sygn. akt VI GC 1215/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko **Grupa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Grupa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w M. na rzecz powoda M. W. kwotę 22 113,92 złotych (dwadzieścia dwa tysiące sto trzynaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 12 996,67 złotych za okres od dnia 11 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 9 117,25 złotych za okres od dnia 14 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Grupa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w M. na rzecz powoda M. W. kwotę 4 723 złotych (cztery tysiące siedemset dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1215/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lutego 2018 roku powód M. W. domagał się zasądzenia od pozwanego Grupa Izolacje spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w M. kwoty 22 113,92 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 12 996,67 złotych za okres od dnia 11 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty i 9 117,25 złotych za okres od dnia 14 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu na przełomie marca i kwietnia 2017 roku materiały budowlane, a następnie dostarczył za pośrednictwem firmy transportowej zakupiony towar bezpośrednio do miejsca realizacji prac przez pozwanego, tj. do S.. Powód za sprzedany towar wystawił 2 faktury na łączną kwotę 22 113,92 złotych. Pozwany nigdy nie kwestionował zasadności roszczeń powoda, a fakt sprzedaży towaru potwierdzają podpisy pozwanego na wystawionych fakturach.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1156/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że powód nie przedstawił dowodów na poparcie zasadności swojego roszczenia. Dodatkowo pozwany wniósł o zawieszenie postępowania, z uwagi na otwarcie względem niego przyśpieszonego postępowania układowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W marcu i kwietniu 2017 roku M. W. zawarł z Grupa (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w M. umowy sprzedaży materiałów budowlanych.

Zgodnie z ustaleniami stron, towar został dostarczony Grupa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w M. odpowiednio w dniu 28 marca 2017 roku i w dniu 03 kwietnia 2017 roku na miejsce wykonywania prac budowlanych w S., gdzie odebrali go upoważnieni pracownicy.

Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. nie zgłaszał żadnych uwag odnośnie ilości i jakości dostarczonego towaru.

wydruk korespondencji mailowej – k. 7-8 akt, raport spedycyjny – k. 9, 10 akt, zeznania świadka B. S. – protokół skrócony rozprawy z dnia 07 grudnia 2018 roku – k. 61-62 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:26-00:07:59), zeznania powoda M. W. – protokół skrócony rozprawy z dnia 07 grudnia 2018 roku – k. 61-52 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:59-00:13:29)

W dniu 03 kwietnia 2017 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia (...) budowlanych (...) wystawił Grupa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w M. fakturę numer (...) na kwotę 12 996,67 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 10 kwietnia 2017 roku.

W dniu 06 kwietnia 2017 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia (...) budowlanych (...) wystawił Grupa (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w M. fakturę numer (...) na kwotę 9 117,25 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 13 kwietnia 2017 roku.

faktury – k. 11,12 akt

Z uwagi na brak płatności powyższych należności M. W. pismem z dnia 14 lipca 2017 roku wezwał Grupa (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w M. do uiszczenia kwoty 22 113,92 złotych. Jednocześnie poinformowano wówczas Grupa (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w M., że kolejny zamówiony towar nie zostanie mu wydany, a uiszczona za niego przedpłata w kwocie 6 000 złotych – zostanie zaliczona na poczet istniejącego zadłużenia.

Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M., któremu zależało na dostarczeniu zamówionego towaru, uzgodnił z M. W., że towar ten zostanie mu jednak wydany, a uiszczona za niego przedpłata w kwocie 6 000 złotych zaliczona zostanie na poczet ceny tego towaru. W związku z tym pismem z dnia 21 lipca 2017 roku Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. zobowiązał się do spłaty zadłużenia wynikającego z faktury numer (...) w terminie do dnia 31 sierpnia 2017 roku. Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. nie uiścił żadnej kwoty, żadna też kwota nie została przez M. W. ostatecznie zaliczona na poczet powyższych należności.

wezwanie do zapłaty – k. 13 akt, pismo – k. 14 akt, zeznania świadka B. S. – protokół skrócony rozprawy z dnia 07 grudnia 2018 roku – k. 61-62 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:26-00:07:59), zeznania powoda M. W. – protokół skrócony rozprawy z dnia 07 grudnia 2018 roku – k. 61-52 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:07:59-00:13:29)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną. Sąd uwzględnił także powyżej wskazane dokumenty, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także – uznając je za wiarygodne – na zeznaniach świadka B. S., w szczególności odnośnie rozliczeń stron za dostarczony towar i okoliczności, w jakich pozwany sporządził zobowiązanie z dnia 21 lipca 2017 roku.

Za wiarygodne i mające potwierdzenie w zgromadzonych dowodach Sąd uznał także zeznania powoda M. W. w szczególności w zakresie, w jakim powód potwierdził, że pozwany zakupił u niego materiały budowlane, że powód dostarczył pozwanemu zamówiony towar i wydał mu go oraz że pozwany nie kwestionował na żadnym etapie jakości i ilości dostarczonego towaru i nie składał jakichkolwiek reklamacji z tego tytułu, a także odnośnie rozliczeń stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 07 grudnia 2018 roku Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego, albowiem osoby uprawnione do jego reprezentowania, nie stały się na rozprawę bez usprawiedliwienia, mimo prawidłowego wezwania.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2018 roku działając na podstawie art. 174 k.p.c. stosowanego a contrario, Sąd odmówił zawieszenia postępowania z uwagi na otwarcie wobec pozwanego przyspieszonego postępowania układowego. Zgodnie z treścią art. 257 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1508 ze zmianami) otwarcie przyspieszonego postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądowno – administracyjnych i przed sądami polubownymi w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności i nie stanowi podstawy wskazanej w treści art. 174 k.p.c. do obligatoryjnego zawieszenia postępowania sądowego.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód M. W. domagał się zasądzenia od pozwanego Grupa Izolacje spółki z organiczną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w M. kwoty 22 113,92 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 12 996,67 złotych za okres od dnia 11 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty i 9 117,25 złotych za okres od dnia 14 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z umowy sprzedaży towarów dostarczonych pozwanemu bezpośrednio na prowadzoną budowę w S. oraz faktu nie uiszczenia przez pozwanego należności wynikających z wystawionych za te towary i ich transport faktur.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. podnosił, że powód nie przedstawił dowodów na poparcie zasadności swojego roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powyższy przepis kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę.

W świetle powyższego uznać należy, że umowa sprzedaży jest umową wzajemną – obowiązkiem sprzedawcy przeniesienia własności rzeczy i wydania jej odpowiadają bowiem obowiązki kupującego zapłaty ceny i odbioru przedmiotu sprzedaży.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia.

W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązкови, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie M. W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że powód dostarczył i wydał pozwanemu zakupiony przez niego towar w ilości i jakości zgodnej ze złożonym zamówieniem, a więc wykazania, że zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać, że pozwany Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. złożył mu zamówienie na zakup materiałów budowlanych w ilości określonej w korespondencji mailowej między stronami oraz że zgodnie z ustaleniami stron towar ten został dostarczony i wydany pracownikom pozwanego na budowie w S.. Fakt bowiem zamówienia towaru, jego dostarczenia oraz odbioru przez upoważnionych pracowników pozwanego wynikał z treści pokwitowań i dowodów dostawy w postaci raportów spedycyjnych z dnia 28 marca 2017 roku oraz z dnia z dnia 03 kwietnia 2017 roku. Co więcej, pozwany nie kwestionował w zasadzie faktu zawarcia z powodem umów sprzedaży, ich wykonania przez powoda, ceny zakupionego towaru, jego ilości, jakości, ani też terminów płatności. Pozwany podnosił jedynie, że powód nie przedstawił dowodów na poparcie zasadności dochodzonego roszczenia, które to twierdzenie pozostawało chybione – dla wykazania tych okoliczności powód przedstawił bowiem powyższe dokumenty, okoliczności te wynikały również z zeznań świadka B. S. i samego powoda. Sąd zważył przy tym, że faktury jako dokument prywatny, chociaż zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w niej zawartych, to jednak w świetle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 roku (sygn. akt IV CK 474/03), które podziela Sąd w niniejszym składzie, należy je traktować jako samodzielny środek dowodowy, którego moc Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Nadto wskazać należy, że pozwany nie kwestionował, że otrzymał sporne faktury, a skoro nie wykazał także, aby faktury te zwrócił bez księgowania lub wnosił o ich korektę, to w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania należało przyjąć, iż faktury te pozwany zaksięgował w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej. Oczywiście z podatkowego znaczenia faktury nie można wyprowadzać zbyt daleko idących wniosków, jednakże fakt zaksięgowania określonej faktury w kosztach uzyskania przychodu pozwanego, nie może pozostawać obojętny dla oceny realności transakcji sprzedaży. W konsekwencji brak kwestionowania przez pozwanego samego zawarcia umów sprzedaży oraz akceptacja przez pozwanego transakcji w aspekcie księgowym, a także treść zeznań świadka B. S. i dowody dostarczenia towaru, skłoniły Sąd do oceny, że pozwany zamówił, a następnie odebrał przedmiotowy towar od powodowej spółki. W związku zaś z tym, że powód wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z treścią umów, należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie wynikające z przedstawionych przez powoda faktur.

W powyższych okolicznościach ciężar wykazania faktów uzasadniających zdaniem pozwanego oddalenie powództwa, spoczywał na pozwanym. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest bowiem udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06), czego w żadnej mierze nie uczynił podnosząc jedynie lakoniczne zarzuty o nieudowodnienia dochodzonego roszczenia i jego niezasadności.

Nadto Sąd miał na uwadze, że pozwany Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w M. dokonał w istocie uznania długu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Jak wynika bowiem z przeprowadzonego postępowania dowodowego, z uwagi na brak płatności należności wynikających z przedmiotowych faktur powód M. W. pismem z dnia 14 lipca 2017 roku wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 22 113,92 złotych. W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 21 lipca 2017 roku pozwany nie tylko nie zanegował obowiązku zapłaty tej kwoty, wręcz przeciwnie – zobowiązał się do spłaty powyższego zadłużenia w terminie do dnia 31 sierpnia 2017 roku, co jednakże nie nastąpiło.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszym wyroku przyjmując za podstawę prawną przepis art. 535 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego Grupa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w M. na rzecz powoda M. W. kwotę 22 113,92 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 12 996,67 złotych za okres od dnia 11 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty i 9 117,25 złotych za okres od dnia 14 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 4 723 złotych, na co składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1 106 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 grudnia 2018 roku